

sitt avgörande på dessa omständigheter och därefter, efter att ha fått del av klagandens skriftliga yttrande rörande dessa omständigheter, besluta att åtminstone delvis bortse från dessa omständigheter och grunda sitt avgörande på en bedömning som skiljer sig från den tidigare bedömningen vad avser fakta och metod, utan att låta klaganden yttra sig på något sätt.

Klaganden gör i sin andra delgrund i huvudsak gällande att tribunalen har åsidosatt sin motiveringsskyldighet, eftersom den i den överklagade domen inte kunde anse att den första överklagandenämndens beslut om avslag med tillämpning av artikel 7.1 b var tillräckligt motiverad, när överklagandenämnden inte har angett vilka handlingar denna grundar sig på. Tribunalen kunde inte heller förklara att det var onödigt att hänvisa till sådan bevisning, eftersom den första överklagandenämnden, enligt egen uppgift, har grundat sig på "slutsatser som har sin grund i praktisk erfarenhet". Dessutom inverkar osäkerheten rörande de faktiska omständigheterna och de handlingar som harmoniseringsbyrån och tribunalen har grundat sig på både på klagandens rätt till försvar och på motiveringsskyldigheten enligt ovannämnda artikel 73 i förordning nr 40/94.

Klaganden gör i sin andra grund gällande att tribunalen har åsidosatt artikel 7.1 b i nämnda förordning nr 40/94. Klaganden hade anfört skriftlig bevisning för att det varumärke som ansökan rör består av en kombination av särpräglade element som gör att det kraftigt skiljer sig från andra sätt att presentera liknande varor på marknaden, men tribunalen valde ändå att utgå från harmoniseringsbyråns vaga och allmänna invändningar som stöd för att varumärket i fråga saknar särskiljningsförmåga. Tribunalen har använt en mer strikt metod för att bedöma huruvida varumärket har särskiljningsförmåga än vad som är fallet med mer traditionella varumärken. Tribunalen har i den överklagade domen åsidosatt regeln att det måste ske en konkret bedömning huruvida ett varumärke har särskiljningsförmåga. Tribunalen har vidare, genom att förklara att de flesta konsumenter inte uppfattar varumärkets originella utformning som ett användbart tecken på det mousserande vinets ursprung och istället föredrar att se till etiketten, uteslutit möjligheten att skydda utformningen av en varus förpackning, trots att en sådan möjlighet uttryckligen föreskrivs i artikel 4 i nämnda förordning.

Klaganden gör i sin tredje grund gällande att tribunalen har åsidosatt artikel 7.3 i förordning nr 40/94 genom att i den överklagade domen ställa upp ett krav att det varumärke som ansökan rör måste ha fått särskiljningsförmåga i varje medlemsstat inom unionen. Tribunalen har vidare — genom att inte erkänna att särskiljningsförmåga kan uppstå genom användning som påverkar en betydande del av branschen, trots att den samtidigt medgett att klagandens varumärke tillägnat sig sådan

särskiljningsförmåga åtminstone i Spanien — formulerat en alltför restriktiv regel som dessutom saknar stöd i nämnda förordning.

(¹) EGT L 11, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3.

(²) EUT L 78, s. 1.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av
Verwaltungsgerichtshof (Österrike) den 12 juli 2010 —
Zollamt Linz Wels**

(Mål C-351/10)

(2010/C 274/14)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Zollamt Linz Wels

Motpart: LAKI D.O.O.E.L

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 558.1 jämförd med artikel 555.1 c i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 (tillämpningsföreskrifter till tullkodexen) (¹), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 993/2001 av den 4 maj 2001, tolkas så att otillåten användning av ett transportmedel i intern trafik föreligger så snart som transportmedlet har lastats och transporten har påbörjats, när tillstånd har utfärdats för att använda det för kommersiellt bruk nyttjade fordonet i intern trafik mellan två medlemsstater och fordonet har lastats i en av de två medlemsstaterna men bestämmelseorten (den plats där varorna ska lossas) är belägen i en tredje medlemsstat för vilken tillstånd saknas?

2. För det fall den första frågan ska besvaras jakande: Ska artikel 204.1 a jämförd med artikel 215 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 (tullkodexen) ⁽²⁾ tolkas så, att i detta fall uppkommer tullskulden i den medlemsstat där lastningen ägde rum och det är den medlemsstaten som är behörig att uppbära importtullar, även om det först i samband med lossningen fastställs att transporten har ägt rum i en medlemsstat för vilken tillstånd för intern trafik saknas?
3. För det fall den första frågan ska besvaras jakande: Ska artikel 61 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ⁽³⁾ tolkas så, att importen i detta fall ägde rum i den medlemsstat där fordonet lastades och det är den medlemsstaten som är behörig att uppbära importtullar, även om det först i samband med lossningen fastställs att transporten har ägt rum i en medlemsstat för vilken tillstånd för intern trafik saknas?

⁽¹⁾ EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1
⁽²⁾ EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4
⁽³⁾ EUT L 347, s. 1

Begäran om förhandsavgörande framställd av Conseil d'État (Belgien) den 19 juli 2010 — Scrl Intercommunale Interminosane och ASBL Fédération de l'industrie et du gaz (Synergrid) mot État belge

(Mål C-361/10)

(2010/C 274/15)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Conseil d'État

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Scrl Intercommunale Interminosane och ASBL Fédération de l'industrie et du gaz (Synergrid)

Motpart: État belge

Tolkningsfrågor

1. Är nationella bestämmelser, såsom artiklarna 8–13 i den omtvistade kungliga förordningen av den 2 juni 2008 om minimikrav för säkerhet gällande vissa äldre elinstallationer

på arbetsplatser — enligt vilka det ställs krav på utförandet av elinstallationer, på den elektriska utrustningens konstruktion och på det skydd som hör till utrustningen för att säkerställa skyddet för arbetstagare — tekniska föreskrifter i den mening som avses i artikel 1 punkt 11 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter ⁽¹⁾ och bestämmelser om informations-samhällets tjänster, och angående vilka det i artikel 8.1 första stycket i samma direktiv föreskrivs att alla utkast till föreskrifter ska anmälas?

2. Är nationella bestämmelser, såsom artiklarna 8–13 i den ovan nämnda kungliga förordningen av den 2 juni 2008, åtgärder i den mening som avses i artikel 1 in fine i ovan nämnda direktiv 98/34/EG, vilka medlemsstaterna anser nödvändiga för att skydda personer, särskilt arbetstagare, vid användning av produkterna och som inte påverkar produkterna?

⁽¹⁾ EGT L 204, s. 37.

Talan väckt den 27 juli 2010 — Europeiska kommissionen mot Konungariket Spanien

(Mål C-375/10)

(2010/C 274/16)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: G. Braun och E. Adsera Ribera)

Svarande: Konungariket Spanien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 15 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG ⁽¹⁾ av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag, genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte omedelbart underätta kommissionen om sådana bestämmelser, och